

VONNIS
van de arrondissementsrechtbank te
Utrecht, meervoudige kamer voor de
behandeling van burgerlijke za-
ken, in de zaak van:

de besloten vennootschap
met beperkte aansprakelijkheid
KWANTUM NEDERLAND B.V.,
gevestigd te Tilburg,
eiseres in conventie, verweerster
in reconventie,
procureur:
mr. A.J. Janmaat-Uijtewaal,
advocaten:
mrs. F en van W
te Amsterdam

- t e g e n -

1. de besloten vennootschap
met beperkte aansprakelijkheid
I.C.L. BENELUX B.V.,
2. de besloten vennootschap
met beperkte aansprakelijkheid
I.C.L. RETAIL SYSTEMS B.V.,
3. de besloten vennootschap
met beperkte aansprakelijkheid
I.C.L. SERVICES B.V.,
alle gevestigd te Maarssen,
gedaagden in conventie, eiseressen
in reconventie,
procureur:
mr. H. Struik.

Eiseres wordt in dit vonnis ook Kwantum genoemd; gedaagden worden
zowel tezamen als ieder afzonderlijk ook aangeduid als ICL.

1
Het verloop van de procedure

De rechtbank verwijst voor het verloop van de procedure naar het
in deze zaak gewezen vonnis van 2 november 1994, en naar de
nadien verrichte proceshandelingen, te weten de conclusie van
antwoord tevens eis in reconventie, de conclusie van antwoord in
reconventie, en de akte aan de zijde van ICL
Ter zitting van 28 september 1995 hebben partijen de zaak doen

vanaf 1 oktober 1993, althans vanaf 28 december 1994, tot aan de dag van algehele voldoening, met kostenveroordeling. Het bedrag van f. 599.608,13 heeft ICL berekend door het totale bedrag van de openstaande facturen, door ICL berekend op f. 883.108,13, te verminderen met een bedrag van f. 283.500,-, zijnde het bedrag dat volgens ICL voor haar gemoeid was met de werkzaamheden terzake van de mislukte installatie van DISPOS II in het voorjaar van 1993, waarvan ICL afstand heeft gedaan.

E.

Kwantum heeft voor haar verweer tegen de reconventionele vordering in hoofdzaak verweer gevoerd met een verwijzing naar de stellingen in conventie en bovendien aangevoerd dat het bijzonder onredelijk zou zijn indien Kwantum nog iets aan ICL zou dienen te betalen.

IV.

Beoordeling

A.

De vorderingen van Kwantum, voor zover deze zich richten tegen I.C.L. Benelux B.V. en I.C.L. Services B.V., alsmede de reconventionele vordering van I.C.L. Benelux B.V., zullen bij eindvonnis worden afgewezen, nu partijen het erover eens zijn geworden dat het geschil I.C.L. Retail Systems B.V. aangaat.

ontbinding (verweren a, b en c)

B.

Voorshands kan in het midden blijven of ICL ingevolge artikel 6:83 BW in verzuim was, omdat partijen ingevolge de bijlage bij de overeenkomst (zie rov. 2.3 van dit vonnis) zijn overeengekomen dat een ingebrekestelling vereist was alvorens Kwantum de overeenkomst mocht ontbinden. Kwantum stelt dat zij ICL in de brieven van 1 september 1993, 22 oktober 1993 en 20 januari 1994 in gebreke heeft gesteld. ICL heeft dit bestreden. Met ICL is de rechtbank van oordeel dat geen van genoemde brieven als ingebrekestelling mag worden beschouwd. Als ingebrekestelling geldt een aanmaning waarin de schuldenaar een redelijke termijn wordt gesteld voor de nakoming van zijn verplichtingen. De aanmaning moet een voldoende omschrijving van het gevorderde bevatten. De genoemde brieven voldoen niet aan deze eisen.

De brief van 1 september 1993 van Kwantum mondt, na een weergave van de gerezen problemen, uit in de aankondiging dat de heren Jahn (van ICL) en Gludemans (van Kwantum) 'zaken' zullen uitwerken en daarna afstemmen met Dacos. Voorts spreekt Kwantum de verwachting uit in september 1993 de door Kwantum gevraagde duidelijkheid van ICL te krijgen. Het gaat hier kennelijk over duidelijkheid over de voortgang van de installatie van DISPOS II, waarover eerst nog tussen Jahn en Gludemans overleg zou worden gepleegd. Dit is geen ingebrekestelling.

In de brief van 22 oktober 1993 schrijft Kwantum, kort gezegd, dat zij ICL houdt aan de nakoming van de gemaakte afspraken en dat zij de declaraties van ICL in verband met DISPOS II niet zal betalen. De brief bevat drie concrete verzoeken aan ICL, namelijk

om te bevestigen dat ICL haar geschillen met Dacos snel en effectief oplost, om de overeenkomst bevoegdlijk te ondertekenen en aan te geven hoe de vennootschappelijke structuur van ICL eruit ziet, en om

"de grootste zorg aan de oplossing van bovengestelde problemen te besteden en nodigen wij u uit binnen 10 dagen na dagtekening van deze brief inhoudelijk op alle punten constructief en schriftelijk te willen reageren".

De eerste twee verzoeken hebben maar weinig te maken met de nakoming door ICL van haar contractsverplichtingen. Het derde houdt daarmee weliswaar verband, maar stelt geen termijn voor de nakoming, maar alleen voor het geven van een constructieve reactie, terwijl niet is gebleken dat ICL op deze brief niet binnen de gestelde termijn heeft gereageerd.

De brief van 20 januari 1994 van Mr. F bevat het verzoek "mij thans binnen 3 x 24 uur na ontvangst van deze brief te bevestigen dat met Dacos Software GmbH nieuwe afspraken zijn gemaakt, welke passen in de bestaande overeenkomst, onder de afspraak dat deze werkzaamheden ook onmiddellijk worden aangevangen en zonder oponthoud zullen worden uitgevoerd en afgewerkt."

Op deze brief heeft ICL op 21 januari 1994, onder toezending van een afschrift van de "vereiste aanvullende opdracht" aan Dacos, geantwoord. Niet gesteld, noch gebleken, is dat dit antwoord, gelet op het verzoek in de brief van 20 januari 1994, inadequaat was.

In dit verband heeft Kwantum zich ook nog beroepen op een opmerking in het door haar opgestelde verslag van de bespreking van 28 februari 1994 dat "ICL uiterlijk op 2-3-94 een concreet voorstel bij Kwantum (zou) hebben liggen." Nog daargelaten dat deze opmerking in het door ICL opgestelde verslag van deze bespreking ontbreekt is de rechtbank van oordeel dat een dergelijke opmerking in een besprekingsverslag niet met een schriftelijke, op de nakoming van de overeenkomst gerichte, ingebrekestelling op een lijn mag worden gesteld, terwijl bovendien vaststaat dat ICL binnen de in het verslag gestelde termijn bij brief van 3 maart 1994 voorstellen heeft gedaan.

4.3

De voorlopige slotsom van het bovenstaande is dat Kwantum ICL niet in gebreke heeft gesteld, zodat zij in beginsel niet de bevoegdheid had de overeenkomst te ontbinden. Niet mag evenwel worden uitgesloten dat, naar de rechtbank de stellingen van Kwantum begrijpt, de aan DISPOS II, en in het bijzonder de module WAB, in maart 1994 nog klevende gebreken, zo ernstig waren dat geen enkel zicht meer bestond op behoorlijke levering van een adequaat werkend DISPOS II. Afhankelijk van de ernst van de gebreken en de (on)mogelijkheid voor ICL deze te herstellen zou een beroep van ICL op het achterwege gebleven zijn van de overeengekomen ingebrekestelling naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar kunnen zijn. Dat Kwantum deze mening is toegedaan ligt in haar haar proceshouding besloten. Of dit zich voordoet kan in dit stadium niet worden beoordeeld. De in